

Společné jmění manželů jako institut sui generis lze pojímat (a samozřejmě tak i blíže analyzovat a zkoumat) ze dvou hledisek. Prvním z nich je optika manželství jako základní instituce rodinného a společenského života, tj. právně upraveného soužití muže a ženy. Takto by bylo možné podrobit zkoumání společného jmění manželů co do subjektů především s akcentací na oblast rodinného práva.

Jiným možným úhlem pohledu na problematiku společného jmění manželů je akcentace majetkového obsahu tohoto společenství, a tak podrobit zkoumání specifickou úpravu majetkových vztahů mezi několika osobami, a to především vztahů vlastnických, v tomto rámci pak především mnohost subjektů vlastnického práva.

Je třeba zdůraznit, že oba náhledy nelze pojímat navzájem izolovaně, neboť takový náhled by byl vzhledem ke své omezenosti pouze na jednu oblast zkreslující, ba dokonce špatný. Z tohoto důvodu je v této práci problematika společného jmění zkoumána nejen optikou práva rodinného, ale též optikou vlastnického práva, kterému je v této práci věnován rozsáhlejší prostor.

Vzhledem k systematickému zařazení úpravy společného jmění manželů v platném právním řádu mezi instituty věcných práv vedle práva vlastnického a podílového spoluvlastnictví je vhodné alespoň velice zevrubně podrobit výkladu též tyto právní instituty přesto a právě proto, že meritem této práce je problematika společného jmění manželů. Práci pojímající problematiku společného jmění manželů bez alespoň zevrubného popsání vlastnictví a podílového spoluvlastnictví nelze považovat za komplexní, ale kontextově

vytržený, nesystematický pokus. Naopak práce, která by byla co do těchto institutů příliš podrobná, nedokázala by obejmout celou oblast společného jmění manželů a ve svém důsledku by se tak stala komparací výše zmíněných právních institutů.

Za zřetele tohoto nelehkého vyvážení je problematice vlastnictví a podílového spoluvlastnictví věnováno několik kapitol této práce.